

лирически творения — между тях и Римски Елегии —, не спадатъ подъ тая категория и за тях азъ няма
 що да говоря, тъй, макаръ че и въ тях могатъ се
 проследи сѣщитѣ или близки художествени начала, на
 каквито се дължи създаването на пѣснитѣ и балладитѣ му.
 Надъ всички лирически творения на Гете е разлянъ отблеска
 на величието на неговия духъ, като лучитѣ на слънцето —
 божие око — надъ творенията божии; и въ този отблескъ се
 таи особена омая. Ний я възприемаме най вече чрезъ езика,
 дивенъ по своя простота. Той непоказва никакво домогване
 къмъ външна ефектностъ; той е простъ, спрѣгнатъ и
 никакви искусствени труфила не спъватъ свободнитѣ му дви-
 жения. Красотата на този езикъ е главно въ това, че съ
 него се незатѣмватъ, а уясняватъ самитѣ художествени
 възсздания. Той не своеволствува съ езика и не се домогва
 съ риторични красоти да замѣсти пустотата на своето вдѣхно-
 вение; както правятъ обикновенитѣ поети, които не влад-
 ствуватъ надъ своето въображение, а то надъ тяхъ. Нима
 нужда отъ външни украшения онова, което блика съ вътрѣшна
 красота. Гете пѣсти думитѣ и всѣка дума у него е картина,
 както у еллинскитѣ художници на словото. Негова гений му
 е пошепналъ истината, драгоценна за всѣкой великъ поетъ:
 колкото по свивашъ юздата на думитѣ, толкова повече остава
 свободенъ просторъ за мисълта. Своитѣ творения Гете е
 прѣживявалъ съ болката на човекъ, обмислялъ ги е съ ду-
 шевното спокойствие на мислителъ, работилъ ги е съ майчината
 любовъ на художникъ и за това прѣдъ смаениятъ ни пог-
 ледъ те се явяватъ съвършени — като Палада-Атина
 изъ главата на Юпитера. Тяхното съвършенство често
 пѣти смущава непосветенитѣ; за тяхъ тѣхнѣ творения
 сѣ хладни. Подъ своדותѣ на храмъ не е студено за
 онѣхъ, чиито сърца, отъ единението съ витаящия въ него
 Божий Духъ, сѣ изпълнени съ благоговѣенъ трепетъ.

K. Federlin,
 Essays, 20, 22